

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez tribunal d'instance d'Orléans (Francja) w dniu 6 grudnia 2012 r. — LCL Le Crédit Lyonnais, SA przeciwko Fesihowi Kalhanowi

(Sprawa C-565/12)

(2013/C 38/20)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Tribunal d'instance d'Orléans

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: LCL Le Crédit Lyonnais, SA

Strona pozwana: Fesih Kalhan

Pytanie prejudycjalne

Czy wymóg sankcji skutecznych, proporcjonalnych i odstraszających, ustanowiony w art. 23 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki⁽¹⁾, w przypadku uchybienia przez kredytodawców obowiązkom nałożonym na nich przez dyrektywę, sprzeciwia się istnieniu przepisów umożliwiających kredytodawcy, wobec którego orzeczona została sankcja pozbawienia prawa do odsetek przewidziana ustawodawstwem francuskim, skorzystanie, po orzeczeniu sankcji, z odsetek wymagalnych z mocy prawa, których stopa jest podwyższona o pięć punktów w stosunku do stopy odsetek ustawowych po upływie dwóch miesięcy od uzyskania wykonalności wyroku, od kwot pozostałych do spłacenia przez konsumenta?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/48/WE z dnia 23 kwietnia 2008 r. w sprawie umów o kredyt konsumencki oraz uchylająca dyrektywę Rady 87/102/EWG (Dz.U. L 133, s. 66).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Augstākās tiesas Senāts (Łotwa) w dniu 6 grudnia 2012 r. — SIA Greencarrier Freight Services Latvia przeciwko Valsts ieņēmumu dienests

(Sprawa C-571/12)

(2013/C 38/21)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Augstākās tiesas Senāts

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: SIA Greencarrier Freight Services Latvia

Strona pozwana: Valsts ieņēmumu dienests

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 70 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia (EWG) nr 2913/92⁽¹⁾ można interpretować w ten sposób, że wyniki rewizji części towarów objętych jednym zgłoszeniem mogą zostać rozciągnięte na towary objęte wcześniejszymi zgłoszeniami, w przypadku których nie przeprowadzono rewizji częściowej, które to towary zostały jednak oznaczone w zgłoszeniu tym samym kodem Nomenklatury Scalonej, pochodzą od tego samego producenta i zgodnie z informacjami zawartymi w świadectwach dostarczonych przez tego producenta mają taką samą nazwę i skład co towary objęte zgłoszeniem, w przypadku którego pobrano ich próbki celem przeprowadzenia częściowej rewizji?

Innymi słowy:

Czy pojęcie zgłoszenia w rozumieniu art. 70 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia (EWG) nr 2913/92 obejmuje także zgłoszenia, w przypadku których nie pobrano próbek towarów, w których jednak zadeklarowano identyczne towary (oznaczone tym samym kodem Nomenklatury Scalonej, pochodzące od tego samego producenta, mające w świadectwach dostarczonych przez producenta tę samą nazwę i skład)?

2) W przypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej: czy dopuszczalne jest rozciągnięcie wyników rewizji częściowej przewidzianej w art. 70 ust. 1 akapit pierwszy rozporządzenia (EWG) nr 2913/92 na zgłoszenia, w odniesieniu do których zgłaszający z przyczyn obiektywnych nie jest w stanie wystąpić o przeprowadzenie dodatkowej rewizji na podstawie art. 70 ust. 1 akapit drugi tego rozporządzenia i nie ma możliwości przedstawienia towarów do kontroli na podstawie art. 78 ust. 2 wspomnianego rozporządzenia?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.U. L 302, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 6 grudnia 2012 r. — Komisja Europejska przeciwko Królestwu Niderlandów

(Sprawa C-572/12)

(2013/C 38/22)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: P. Hetsch, E. Manhaeve, A. Tokár, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Niderlandów

Żądania strony skarżącej

Komisja wnosi o:

— stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do transpozycji dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/81/WE z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania niektórych zamówień na roboty

budowlane, dostawy i usługi przez instytucje lub podmioty zamawiające w dziedzinach obronności i bezpieczeństwa i zmieniającej dyrektywy 2004/17/WE i 2004/18/WE, a w każdym razie nie informując o tych przepisach Komisji, Królestwo Niderlandów uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na mocy art. 72 ust. 1 tej dyrektywy;

— zasądzenie od Królestwa Niderlandów, na podstawie art. 260 ust. 3 TFUE, dziennej okresowej kary pieniężnej w wysokości 57 324,80 EUR począwszy od dnia wydania wyroku w niniejszej sprawie;

— obciążenie Królestwa Niderlandów kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy do prawa krajowego upłynął w dniu 21 sierpnia 2011 r.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Förvaltningsrätten i Linköping (Szwecja) w dniu 6 grudnia 2012 r. — Ålands Vindkraft AB przeciwko Energimyndigheten

(Sprawa C-573/12)

(2013/C 38/23)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Förvaltningsrätten i Linköping

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Ålands Vindkraft AB

Strona pozwana: Energimyndigheten

Pytania prejudycjalne

1) Szwedzki system certyfikatów energii elektrycznej jest krajowym systemem wsparcia, który wymaga, by dostawcy energii elektrycznej i niektórzy jej użytkownicy w tym państwie członkowskim nabywali certyfikaty energii elektrycznej odpowiadające pewnemu udziałowi swojej sprzedaży lub zużycia, przy czym brak jest szczególnego wymogu dotyczącego także nabywania energii elektrycznej z tego samego źródła. Certyfikat energii elektrycznej wydawany jest przez państwo szwedzkie i stanowi dowód wyprodukowania pewnej ilości odnawialnej energii elektrycznej. Producenci energii elektrycznej uzyskiwanej ze źródeł odnawialnych otrzymują poprzez sprzedaż certyfikatów energii elektrycznej dodatkowe wpływy uzupełniające dochody z produkcji energii elektrycznej. Czy art. (2 lit. k) i art. 3 ust. 3 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/28/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania stosowania energii ze źródeł odnawialnych

zmieniającej i w następstwie uchylającej dyrektywy 2001/77/WE oraz 2003/30/WE ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że pozwalają one państwu członkowskiemu na stosowanie krajowego systemu wsparcia takiego jak powyższy, w którym mogą uczestniczyć tylko producenci zlokalizowani na jego terytorium i który skutkuje tym, że owi producenci uzyskują przewagę ekonomiczną nad producentami, którym nie można wydać certyfikatów energii elektrycznej?

2) Czy system taki jak opisany w pytaniu pierwszym — w świetle art. 34 (TFUE) — może być uznawany za stanowiący ograniczenie ilościowe w przywozie lub środek o skutku równoważnym?

3) W razie odpowiedzi twierdzącej na pytanie drugie, czy system taki może być zgodny z art. 34 (TFUE) w odniesieniu do celu promowania produkcji energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii?

4) Jak na odpowiedzi na powyższe pytania wpływa okoliczność, że ograniczenie systemu wsparcia wyłącznie do producentów krajowych nie jest wyraźnie uregulowane w ustawie krajowej?

⁽¹⁾ Dz.U. L 140, s. 16.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratīvā apgabaltiesa (Łotwa) w dniu 7 grudnia 2012 r. — AS „Air Baltic Corporation” przeciwko Valsts robežsardze

(Sprawa C-575/12)

(2013/C 38/24)

Język postępowania: łotewski

Sąd odsyłający

Administratīvā apgabaltiesa

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: AS „Air Baltic Corporation”

Strona pozwana: Valsts robežsardze

Pytania prejudycjalne

1) Czy art. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 562/2006 z dnia 15 marca 2006 r. ⁽¹⁾ ustanawiającego wspólnotowy kodeks zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen) należy interpretować w ten sposób, że istnienie ważnej wizy umieszczonej w ważnym dokumencie podróży stanowi niezbędny uprzedni wymóg w celu wjazdu obywateli państw trzecich?